

Íme eddigi történelem röviden:

Hat éve gyűjtök pénzt rákkutatás támogatására. Hat éve kérem barátaimat, szomszédaimat – és gyakran idegeneket is – hogy szponzoráljanak. Cserébe azt az ígéretet teszem, hogy teljesítek egy rendkívül megerőltető, 42,2 kilométeres futó távot. Ők pedig felajánlanak 10, 20, vagy akár 50 fontot is. Amennyit éppen nélkülözni tudnak.

Egy dolog rendkívül fontos: be kell tartanom az ígéretemet. Fel kell készülnöm, és teljesítenem kell a távot legjobb képességem szerint. Emellett a támogatásra kiválasztott szervezetnek is hitelesnek kell lennie, és pontosan arra kell fordítania a kapott pénzt, amire azt eredetileg szánta. A szervezet integritásához egyetlen kérdőjel sem férközhet. A RBNA ilyen szempontból tökéletes partner: eddigi eredményeik önmagukért beszélnek. Én pedig büszke vagyok rá, hogy tagja lehetek annak a nagyszerű csapatnak, amely ilyen fantasztikus rendezvényt szervez idén.

Körülbelül így működik a dolog:

- *42,2 km-t fogok futni. Kérlek, támogass egy kis pénzzel. Ezzel segítesz életet menteni – gyerekek és felnőttek életét egyaránt sok-sok évvel hosszabbíthatod meg. Én vállalom a nehezét – a felkészülést és a verseny hosszú kilométereinek teljesítését, Te pedig cserébe kérlek, támogasd az ügyet anyagilag. Kérlek...*
- *'Hmm.. rendben van, írd fel x font összeget a nevemhez.*

És kész. Már megyek is. Amint megvan az első adomány – vagy ígéret az adományra – beindul az adrenalintermelés. Agyamban, szívemben és lelkemben már megszületett az elhatározás: indulhat a felkészülés. Hosszú lesz az út, de annyi sok jót lehet elérni!

Az edzés megkezdődik. Nem olyan megerőltető: 1-2 kilométer, alkalomadtán. No és a hosszabb távok? Az már nehezebb ügy... Testemnek hirtelen olyan részei kezdenek fájni, amik létezéséről már szinte el is feledkeztem. Fáj a lábikráim, a sípcsontom, a térdem.

Egy idő után aztán elérem a fordulópontot. Sokkal jobb kondícióban vagyok, mint pár héttel ezelőtt. Már bírom az iramot és hosszabb ideig tudok futni. Aztán elérkezik a döntő pillanat: vasárnap reggeli félmaraton -5 fokban. Tényleg akarom én ezt? Olyan finom meleg van itt a paplan alatt... Persze, hogy akarom! Már tíz ember iratkozott fel az ügy támogatására. Szavamat adtam nekik. Szavamat adtam a jótékonyági akció szervezőinek is. Ki az ágyból!

És ez így megy heteken, hónapokon keresztül – egészen a nagy napig. Fizikailag felkészültem a futásra, minden attól függ, milyen állapotban leszek a kritikus pillanatban.

És elrajtoltunk! Több ezer futó és még több szurkoló. Az első pár kilométer még könnyű, lazán futok, elmerülök a rendezvény hangulatában. Sok-sok integető kéz és mosolygó gyerek köszönt az úton.

A 15. kilométer után már érzek egy kis fáradtságot, de minden terv szerint halad, határozott, egyenletes ritmusban haladok. Aztán eljön a féltáv. Fontos pszichológiai mérföldkő – egy cseppet aggódom. Ebben a szakaszban még nem kellene fájdalmat éreznem, de tapasztalatból tudom, és tudatosítom magamban, hogy minden nagyobb futóversenyen vannak ilyen pillanatok. Át kell vészelnem. Jó mélyeket lélegzem. "Felkészültél a versenyre, el fog múlni a fájdalom." És egy időre tényleg el is múlik. A 25. kilométernél

megint jobban érzem magam. Meg tudom csinálni! Észreveszek néhány ismerőst, ez pont jókor jön, felvillanyoz.

De 30 kilométer után megint visszatér a fájdalom, bár most másképpen fáj, mint az előbb. Ez egyre nehezebb, össze kellene szednem magam, de még mindig hátra van 12 kilométer! Az aggodalom lassan nőni kezd bennem. A 34. kilométernél újra azon gondolkodom, hogy miért is csinálom ezt az egészet. Most már minden egyes lépés nagy adag akaraterőt kíván. Szóval miért is?

Aztán végighasít rajtam a válasz, és ebből olyan új lendületet nyerek, amit semmiféle edzéssel nem lehet elérni. Azért csinálom, mert ezzel életet mentek! Ha sikerül végigfutnom a távot, olyan embereken segítek, akik egyébként sehonnan sem várhatnak segítséget.

Személyesen is találkoztam orvosokkal, akik megköszönték a segítséget és elmondták, hogy a futás és a felajánlott pénz nélkül egyszerűen nem lett volna lehetőségük elvégezni azt a kutatómunkát, amivel végül is átütő sikereket értek el. Láttam a hálát a szemükben. A verseny után odajöttek hozzám csak azért, hogy köszönetet mondjanak és a munkájukról beszéljenek. Fantasztikus, úttörő munkájukról. Most futottam le egy maratont, e pillanatban mégis az alázat a legerősebb érzés bennem.

És hogy mindezt miért vállalom? Mert azt akarom, hogy drága testvérem, Claire életben maradjon. Azt akarom, hogy legyőzze a rákot, szükségem van rá, hogy éljen. Ugyanúgy, ahogy a bátyámnak, Claire családjának, férjének és édesanyáknak is szüksége van rá. Vajon segít-e rajta bármit is, ha lefutom ezt a pár kízó kilométert, ami még hátravan? Hinnem kell benne, hogy igen. Hiszek benne. Sőt, talán nemcsak Claire-en, hanem sok ezer, sok százezer másik emberen is segíthetek. Lehet, hogy kezdek megőrülni? Ez a végtelen fáradtság megzavarta az elmémet? De nem. Nem örültem meg, pontosan ez az oka, hogy futok. Csak most sokkal élesebben tudatában vagyok a dolognak, hiszen az agyam és a testem is végleteket feszeget. Egyszerűen csak tisztábban látom az okot, az egész letisztultabb és egyszerűbb. Kétségbevonhatatlan igazság. Előtörnek belőlem az érzelmek és arcomon a verejtékcseppekhez könnyek vegyülnek. Ami történik, az jó dolog – nem hagyom abba! El fogok jutni a finisig.

Személyes haszna is van a dolognak. Az edzéssel én is fittebb lettem, és az élet sok más területéről is tisztábban gondolkodom. Jobban tudok összpontosítani, optimistább a hozzáállásom, és ez a pozitív energia a családomra és a barátaimra is átsugárzik. De vajon tényleg ez az érzés az, ami végül is segít átvészelni az utolsó 5 kilométer agóniáját? Egyáltalán nem. A felkészülés kritikus pillanataiban segítségemre volt, de a fájdalomnak ezen a fokán már az a tudat segít át, hogy bizalmát belém helyezve sok jószívű ember ajánlott fel adományt a jótékony cél érdekében. Nem hagyom őket cserben! Ahogy azokat sem, akik közvetlenül részesülnek erőfeszítéseim sikeréből.

Azok az első edzőfutások a zord tél közepén, az első támogató felajánlás, és mindaz ami utána jött, e végső, meghatározó pillanat felvezetése volt. A célba érkezésem pillanatáé és a tudatáé, hogy mennyire megérte.

Mike Kelly